

*Hogy vér a vért ne ontaná
Hiú bálványi végett;
Boszulni sértett áljogot,
Vagy nemzet-büszkeséget;
Hogy fajra fajt ne költene
Az ápoló népgyűlölség
S nemzet ne kísérné tapssal
Más nemzet sírbadöltét.*

(Arany János; Gondolatok... 1850. szept.)

BULÁNYI GYÖRGY

MESE JÁSZOL TÖVIBEN

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren azért innen volt, volt egyszer egy csodálatos társaság. Olyan régen, hogy talán igaz sem volt. De azért biztosan igaz volt, mert magam is találkoztam benne egy öreg emberrel, aki nekem elmesélte, hogy mi történt velük. Az történt velük, hogy egyszer túl a Tiszán meg innen a Dunán, mindenfelé az országban támadtak lelkes fiatalok, lányok meg fiúk, akik megállapították, hogy így már nem mehet tovább. Mert ha így megy minden tovább, akkor jönnek az isták, s azok az isták olyan különös emberek voltak, hogy be akartak csukni minden mozit, színházat meg hangversenytermet, mert egyikük sem ad jó muzsikát. Mert csak az isták muzsikája a jó muzsika. Csukták is mindazt, amit csak csukni tudtak, de ezek a csodálatos emberek azt mondták, hogy nem kell nekik a moziterem, a színház meg a hangversenyterem. Megvannak ők ezek nélkül is, mert van mindegyiküknek, akármilyen szegények is voltak, otthon legalább egy szobájuk, s abban bizony elférnek ők hatan, nyolcan meg többen is, és rittyentenek maguknak olyat, ami többet ér annál, mint ami a mozi és egyéb termekben hallható meg látható és nézhető.

De az isták sem voltak ám télenek. Csak figyelték őket szép csendben, utánuk mentek, s amikor észrevették, hogy nem a moziba mentek, hanem valahová máshova, megállították őket egy percre, s meghívták egy presszóba egy kis vagy nagy adag feketére. S elmondták nekik, hogy tudnak ám ők mindent, de se baj, járjon csak tovább a barátai közé, de jöjjön el vele feketézni is, ha jót akar magának. Volt olyan is, aki jót akart magának. A feketézés alkalmával elmesélték neki a fekete ellenében, hogy hol is találkoznak, mit csinálnak, hogy is hívják azokat a fiúkat meg lányokat, ki a hangadó közöttük, s különösen arra voltak kíváncsiak, hogy mit is olvasnak, s pontosan hogyan s mint is vélekednek ők egyenként arról, amit ott hallanak. Legkülönösebben meg azt akarták megtudni, hogy mint gondolkodnak az istákról, magukról.

Minden rendbe ment mindaddig, amíg egy szép nyári éjszakán éjfél tájban be nem csengettek mindenfelé az egész országban azoknak a lakásába, akik a főcsövezető szakmában kitűnően végeztek az ország egyete-

XVI. évfolyam 2. szám

2009. február

TARTALOM:

Bulányi György, Mese jászol töviben	1523
Vinczéné G. Gabriella, Utak keresése...	1525
Faragó Ferenc, Gnosztikus volt-e Pál?	1527
Bulányi György, Ó szép Jézus...	1529
Gáli József, A lányról, aki maga volt a tűz	1530
LEVELESLÁDA	1532
Bulányi György, Kik az Újszövetség híresei?	1532
INTERNET, Hét és nyolc	1534
HUMOR	1534

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62; faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

mein, s amikor begyűjtötték őket, akkor megmagyarázták nekik, hogy akkora bűnt követtek el, aminek a büntetési felsőhatára a kötél általi halál. Olyan helyre legények voltak ezek az isták, hogy így vagy úgy de állták is a szavukat, bár azért jószívűek is voltak. Tudomásul vették, hogy ezeket a főcsövezetéseket már a szüleik is ilyen vezetékiesen nevelték s ezért megkegyelmezve nekik életük fogyáig egy mozgalomba hívták őket, ahol is megismertették velük szép hazájuk különböző zárt intézeteit.

Így telt es múlt az idő, míg aztán kitavasodott, s az isták összebarátkoztak korábbi ellenségeik hajlékonyabb, békülékenyebb tagjaival, s – ha színből, ha színre – nagy és híres jóbarátaikká lettek egymásnak. Kitűntették egymást pénzzel, posztóval, palotával meg még egyéb földi meg éginek mondott javakkal. Voltak bőven földi meg égi zsákok – nagy-nagy bőséggel. Mind a kettőt a Luci Feri töltötte. Előbb-utóbb ezek az isták megmagyarázták békülékeny barátaiknak; hogy akiket akasztottak, ill. akiknek megmutatták azokat a csodálatos intézményeket, azok nem is az isták ellenségei, hanem a békülékenyeké. Olyan sikerrel tették, hogy azok – ha színből, ha színre – nem is az ők ellenségeik, hanem a békülékenyeké. Fel is fedezték, hogy tényleg ez a helyzet, meg is magyarázták a Jóskának meg a főnökének, a Karolnak, hogy valóban ez a helyzet. Azok meg intézkedtek. Elmondták, hogy a különös társaság tanítása téves meg veszélyes és félreérthető, s ezért az ő mozijukban s egyéb termekben ezeknek tilossá lett – mégpedig visszamenőleg – szólni. Tizenöt esztendő után küldtek szegények egy

levelet, hogy az ő hazájukba az apagyilkosoknak is megbocsátanak ennyi évi büntetés után. Ez meghatotta Jóskát. Rendeztek is egy rehabilitációt: visszavonják a korlátozó intézkedéseket. Jöhetnek újból beszélni mozi-ikba. Csak azt nem mondták meg, hogy ki fogja őket meghívni. Aki véletlenül hívta őket, azt keményen megdorgálták. Elfelejtették megmondani beosztottaiknak, hogy továbbra is, a rehabilitáció után is tilos. Ezért ünnepelnek a mozitermeken kívül, és ma is, most is. Csak meg nem hirdetett módon.

Közben sok víz lefolyt a Dunán s a csapokból itt is ott is csörgedezett az, ami téves, veszélyes meg félreérthető. Addig, addig, amíg egy nem szép, hanem nagyon csúnya napon felfedezték ők maguk is, hogy megromlott az ősi szöveg, amely arról énekelt, hogy Isten mindenkit szeret, de egy vén ember kitalálta, hogy nem így van, hanem a magyarokat is szereti. Mondhatta, amit akart, de újra összezavarta valaki vagy valami a nyelvünket, s nem értettük már egykor még közös szavainkat. S kapta a vén ember az okítást: Szóhasználatod félreérthető, megosztó, inkább kirekesztést, mint mindenki felé kinyíló szeretetet sugalló. A Bokorban egyetemes emberszeretetre és egyetemes küldetésre szocializálódtunk, ezért elsősorban olyan rendezvények szervezését és azokon megjelenést preferálunk, amelyek nem kötődnek semmiféle politikai párthoz, kézfogás-jellegűek, szakadékok felett hidakat építők és egységet keresők. Jó lenne, ha a bölcsesség birtokában lévő idősek továbbadott gondolataikat mindig az egyetemes jézusi szeretethez igazítanák! De azért akadtak olyanok is, akinek nem zavarodott össze a nyelvük.

Egyikük: Magyarságomat áthatja, tisztítja, nemesíti, értékesebbé teszi – minden nép számára – a jézusi értékeket hordozó kereszténységem. Nemzettudatom azonos az emberiség tudatommal. Nem lehet az jó a magyarnak, ami a rossz az emberiségnek, s benne a románnak, szlováknak, vagy szerbnek.

Másikuk: MÁGLYARAKÁS... Egyszer egy Testvérünk azt a metaforát mondta a TEA-ról, hogy „bozótstruktúra”. Én ez ellen akkor tiltakoztam és tiltakozom most is, ám nem értem, és nagyon-nagyon szomorúan nem értem, hogy a TEA apjával, aki nélkül nincs TEA, és nincs semmi olyan, amit ma Teának neveznek a világban, hogyan bánhattok így. Vagy utunkban van már szellemi vezetőnk, s mint a kigyó le akarjuk vedleni régi hámrétegünk? Alapvető tévedésben volnánk? Vagy nem tévedés, hanem már egy tudatos készülődés; egyfajta máglya előkészítése, amin azt szándékoznak megégetni, aki most is azt mondja és írja, ami a szíve bőségéből fakad? Ez hát a bűne, mert arra tette fel az életét, hogy mindig és mindenhol és mindenkinek azt mondja, amit gondol, amit a lelkiismerete gondoltat vele? Valóban, ezért egykor égetés járt, nem is ilyen „nyomdabéli”, hanem igazi. De, hogy övéi teszik ezt vele... – ennek a fájdalommal felér az igazi tűz égő fájdalmával. Amikor az ember lelkébe mar a fájás, rosszabb az minden testi fájdalomnál!!! Vajon tudja-e ezt a TEA ítélszéke? Vagy csak egyszerűen beindult az apparátus működése, mert az ítékezésnek is van sajátos, árulkodó grafológiája. Egy-két sajátosság: félreérthető, megosztó, kirekesztő, veszélyes, könnyű belekötni, nincs helye..., nem illik bele, ne a Bokortagok költségtérítéséből (!)..., értetlenkedés, nem Istennek tetsző az országos tüzek gyújtása, ügyelnie kellene gondolatai megfogalmazására (!). Az apparátus szóhasználati ezek, az ítélezések szófordulatai, az eretneknek kikiáltás grammatikája. S mindez

a Bokorban?! Az apparátus nemcsak ítélezik, hanem rendre is utasít, s ez már a sajtószabadság témájában is leverné a lécet: ...a jövőben a fent megfogalmazott elvek mentén döntsön a folyóiratba kerülő írásokról! És hogy miért? Arról is szól a fáma: mert a sajtóorgánumot a Bokortagok pénzelik.

Ez volt a legfájóbb nekem, mert egy olyannak mondta ezt a Tea, aki anyagi javainak jelentős részét Bokornak áldozta.

S harmadikuk: **Bocsánatkérés** – Légy szíves nézz ide, rám/ránk, s fogadd el hetvenhatodik(?) bocsánatkérésünket, bocsáss meg hetvenhatodszorra is. Enélkül nem megy... Biztos a hetvenhetedikre is szükség lesz - azt is előlegezd meg, kérlek. S adja Isten, hogy megérhesd a hetvenszerhetedik bocsánatkérésünket is – ha ugyan mi megérjük... Bocsásd meg, hogy hamarjában cselekedtünk, véleményeztünk, leveleztünk, felháborodtunk, sápítoztunk, kétkedtünk, satöbbi-satöbbi – mindazt, amit egy ember meggondolatlanul és hamarjában meg tud tenni, nemde elkövettük, csaknem hiánytalanul? Elolvastam „Pilisszántói beszéd”-edet. Nagy írás. Igaz: nem új! De éppen ez a lényege: mert mindig is ezt mondtad, a hangja is a régi. Minden mondatával egyet tudok érteni: magyarnak lenni sajátos érték, nekünk – akik ide, magyarként beszülettünk – ennek az értéknek a megtartása egyik fő feladatunk. Akik máshová, vagy más mibe születtek, azoknak ez a feladata értelemszerűen szabódott személyükre – de s ezek nem „üthetik” egymást.

Én sem akarom feladni. Többen is vagyunk. Te se add föl: légy – ismét – elnéző „gyerekeiddel” szemben! Ahogy Tőled tanultam a koiné nyelvén is: és bocsásd meg vétkeinket...

Szerintem ez nem az a fajta támadás volt, amit pártunk-kormányunk és egyházunk követett el ellened! Talán a felnövekvő Bokor kamaszhangja hallatszott... S gyerekeimnél szerzett tapasztalatokból tudom, hogy ezt a legnehezebb elviselni. Még egyszer bocsánat, hogy én is – pedig mint említettem volt: ezen a téren tapasztaltnak mondható felnőtt vagyok – beleestem ebbe a hibába. Szeretettel, boldog karácsonyt kívánunk valamennyien (tulajdonképpen az egész régió nevében is írhatom, mert mint kiderült, mindenki bánja, hogy bántott Téged).

És negyedikük, a szív – egy nő: **Születésnapra**
Kilencvenéves az alapítód, Bokor –
Meglépetés Neki ez a kis rímcsokor.
Ajándék, mellyel meglepem
e hideg téli reggelen.

Paptanárnak az Úr öt korán elhívta,
ha lányra mosolygott, azért meg se szidta.
(Legjobb nekem itt Vácott hallgatni Veled,
Istenem, hadd legyek egészen a Tied!)

Mire felszentelték, a Föld már rengett,
Gyűlöletről, s nem szeretetről zengett.
De mikor szétvált az Oltár meg a Trón,
Új világ nyílt ki: Eu-angelion.

S kezdte ő hirdetni ország-világnak,
A parasztfiúnak, s a polgárleánynak.
-Térjen meg a tőkés? Arra nem érek rá!
Magyarázta tettét rettegett ÁVÉHÁ.

Nem jött kötél, csak sokévi börtön.
(Majd odakinn időm másképp töltöm,
Népet ezután nem gyűjtök magam köré;

Balek már nem leszek én soha többé!)

Szabadult, s hajtotta az a szomjas lelke,
Jézusunk szavait ő ízekre szedte.
S csak ezekről beszélt (fontos mi lenne más?)
Így lett tavasz újra, a „másod-virágzás”.

Múltak az évek; nőtt Bokor és Karaj,
megingott néha alattunk a talaj.
S ahogy lassan-lassan a diktatúra puhult,
Az elvtárs, meg az úr egyre jobban tunyult.

Később meg eljött a nagy-nagy módszer-váltás,
Biz' nem tudom, testvér; átok ez, vagy áldás.
Ne ezt firtasd Te sem; zsolnárt énekelj,
S ha gyermekhangon szól, rá Te így felelj:
„Az Úristen őriz engem, / mert az Ő országát zengem!”
Könyörgések

Testvéreim! Ezen a szent éjszakán földre szállt az Isten. Örvendező szívvel térdeljünk jászla elé és kérjük:

1. Bocsásd meg, hogy csak úgy tudtunk köszönten, ahogyan tettük. Nem örvendezve, csak sírva és zokogva, hogy utad a Golgota felé vezet. Ne ródd ezt fel nekünk.

2. Bocsásd meg nekünk, ha vétkezünk, mert nem tudva és akarva tesszük.

3. Kérünk, hogy minden gyengeségünk ellenére is vigyázz gyermekeinkre és unokáinkra.

4. Őrizd meg otthonainkat minden viszálytól.

5. Ne feledjük el, hogy Te milyen szegényen jöttél kö-zénk, s mi Hozzád képest dúsgazdagok vagyunk.

6. Nagyon szépen kérünk: vigyázz továbbra is Bok-runkra.

Édes Jézusunk! Jászolban fekvő gyermekként jöttél kö-zénk. Testvérünké lettél, hogy üdvözíts minket. Add kegyelmedet, hogy egyszerűségben és igénytelenségben kövessük.

7. Utólag és misén kívül: Nagyon köszönöm soraitokat. Szűköltem magamban: a Párt s Egyházam után most a Bokor is, édes gyermekem is elítél? Nagyon köszönöm. Boldog karácsonyt Nektek is. Minden régiót ugyanúgy szeretem ma is, mint tegnapelőtt, amikor még biztos voltam, hogy szerettek. Ma megint biztos vagyok benne. El és letöröltél minden bizonytalanságot bennem.

VINCZÉNÉ GÉCZY GABRIELLA UTAK KERESÉSE – SODRÓDÁS, BELENYUGVÁS

„Nem sokkal ezután ünnepük volt a zsidóknak, s Jézus fölment Jeruzsálembé. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Beteszda volt a neve. Őt oszlopcsarnoka volt, nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák [várva, hogy a víz megmozduljon. Az Úr anyala ugyanis leszállt időnként a tóra, és felkavarta a vizet. Aki felkavarása után először lépett a vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is.] De volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: "Meg akarsz gyógyulni?" "Uram - válaszolta a beteg -, nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem." Erre Jézus azt mondta neki: "Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!" Az ember azon nyomban meg-

gyógyult, fölvette ágyát és elindult. Aznap épp szombat volt. Ezért a zsidók rászóltak a meggyógyított emberre: "Szombat van, nem szabad vinned az ágyadat." Így felelt nekik: "Aki meggyógyított, az mondta: Fogd ágyadat és menj!" Erre megkérdezték tőle: "Ki volt az az ember, aki azt mondta neked: Fogd (ágyadat) és menj?!" A meggyógyított ember azonban nem tudta, hogy ki volt, mert Jézus az odasereglett népsokaság miatt elment onnét. Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: "Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, nehogy még nagyobb baj érjen." Erre az ember elment és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus gyógyította meg. A zsidók üldözték Jézust, amiért szombaton gyógyított. Jézus azonban azt mondta nekik: "Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom." Emiatt a zsidók még inkább az életére törtek, hisz nemcsak hogy megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának nevezte, s így egyenlővé tette magát az Istennel."

Ebben a szentírási részben nagyon sok szempont, megfontolásra alkalmas gondolat fogalmazódik meg az olvasó számára, szinte nem lehet kiválasztani azt a fonalat, mely mentén az anyagot az elmélkedés műfaji korlátai és az időbeli határok miatt végig is lehet járni, végig lehet gondolni. Lehetne a sok földi szenvedésen töprengeni, melyet a „nagyon sok” beteg, rászoruló erőteljes képe indít el az emberben; transzcendens válaszokat keresni az ember mindig újra és újra feltett kérdésére: miért van szenvedés a világban, miért van az, hogy az élet egésze, eleje, közepe, vége keserves az egyiknek, könnyű a másiknak.

Aztán az is mindennapi tapasztalat: a csodát várjuk, csak az segíthet – az Úr angyalának kell leszállnia a mennyből, a tó vizét felkavarni.... Itt tartok, ezeket a sorokat írom éppen, elektronikus levél érkezik: szerencsétlenség ér, ha nem küldöm Szűz Mária képét legalább 20 embernek tovább 13 napon belül, de ha igen, akkor lottó ötöst nyerhetek. Ha nem, elveszítem a munkámat, meghal a lányom, ahogy járt Argentína elnöke, aki a képet hülyéskedésnek gondolta... Ez a kép szent és csodát tesz.... írja a szöveg.

Lehetne a hitről, a hit hatalmáról elmélkedni, a hitről, ami hegyeket mozgat meg, ami képtelen helyzetek, börtön, halál elviselésére adott és ad módot és erőt, a 38 éve szenvedő ember hitéről is gondolkodhatunk ekkor. Miben bízott, miben remélt ő, aki esélytelennek tűnt minden számítás, minden tény, adat, körülmény szerint arra, hogy a vízbe érkezen, hogy a vízbe időben érkezen. Mikor van valami időben? Kérdezném, ha az elmélkedést ebbe az irányba gondolnám továbbvinni. És könnyen vezetném tovább innen a fonalat, kifejtve a továbbiakban, hogy lám, az „időben” szó éppen Jézus megjelenésekor értelmet nyert, lett aktuális. A 38 év szenvedése és tehetetlensége, mint kinyújtott ujj mutat Jézus megjelenésére.

Észrevenni a másik szenvedését, egy új lehetőséget nyit számunkra, és lelkiismeretvizsgálati kérdéseket indukál. Mi becukjuk a szemünket, vagy észrevevesszük a körülöttünk lévőket szenvedéseit? Hogy reagálunk a valós igényekre? Mi azonban ezekre általában jól reagálunk, tehát ezeket a kérdéseket most nem tesszük itt fel magunknak.

Kommunikációs szakértők kedvéért bizonyára boncolgathatnánk azt a kérdést is, amit Jézus intéz a szerencsétlenhez, mint a kapcsolatfelvétel mesteri módját.

Háromféle megközelítésben is tárgyalhatjuk a mondatot.

Első megközelítés: Jézus kapcsolatfelvétel céljából olyan kérdéssel indít, amit csak igennel lehet megválaszolni. Ez biztató kezdet a további eredményes kontaktusépítés szempontjából.

Második megközelítés, ami a kérdés tartalmát érinti: miért kellett Jézusnak ezt a nyilvánvaló kérdést feltennie, hiszen a „ráutaló magatartás”-ból és a státusból egyértelmű a beteg szándéka.

Ezen a ponton tűnődhetünk az „egyértelmű szándék” kifejezés látszólagos és valódi értelmén, elménkben azok az esetek tolakodnak elő, amikor a „rászoruló vagyok, és ez így jó nekem, mert a hátrányok mellett a játszma sok előnnyel jár – de mást kell artikulálnom, kifejeznem, mert az őszinteségem ezen előnyök elvesztésével lenne egyenlő” magatartással találkozunk életünk során. Sok példa közül az egyik Lajos, a tolószékes iszákos esete, aki nem kívánta életét a megszervezett sikeres műtétek nyomán rászoruló státusból valamennyire önállóbb életvitelűre változtatni. Életvitelszerű nyomoréknak lenni, bár ezt egészségesen nehéz elképzelni – gyümölcsöző foglalkozás lehet. Jézus kérdése erre vonatkozott volna? A „ráutaló magatartás” által fedett mögöttes valódi célra? Hiszen van abban valami stabil, megszokott, hogy társaságban, életvitelszerűen, látszólag cselekvésre készen tartjuk magunkat, személyünket, sajnálkozunk, siránkozunk – talán olykor őszintén is - miközben alapvetően elégedettek vagyunk, mert túl nagy erőfeszítést a helyzet nem kíván meg, ellátásunk biztosítva.... Életvitelszerű rászoruló. Passzivitás, panaszkodás, tehetetlenkedés...

Egyértelműek szándékaink? Összhangban vannak minden esetben a magatartásunkkal? Nem trükközünk esetleg olykor, akár magunkat is becsapva? Ezek a kérdések, tűnődéseink a válasz felett, majd rájuk adott válaszaink talán nem feleslegesek.

Harmadik megközelítés: A kérdés talán költői volna, amire tulajdonképpen nem várt Jézus választ?

A beteg azonban felel, de nem a kérdésre, hanem a technikai nehézségekre, a rendelkezésére nem álló infrastruktúrára, akadályoztatására mond pár elkeseredett szót. Maga is lemondó az esélyeit illetően. Válasza élete többféle kudarcára irányítja a figyelmünket. Többszörösen hátrányos helyzetű – beteg, emberöltő óta reménykedő/reményvesztett már, nincs hozzátartozója, nincs embere. És nem ér oda elsőre. Ha lenne embere, sem biztos, hogy nem volnának élelmesebb, tolakodóbb, furakodóbb mások, akik a maguk betegét mintegy belődítják a tóba, félrelökve a „mi” 38 éve beteg szerencsétlenünket. Hogy alakult így az élete, hogy került ilyen helyzetbe, hogy nincs senkije? Ezen a ponton megkérdezhetnénk magunktól, kinek, kiknek vagyok én az embere, ki az én emberem? Megszokásban pergetem a homokot talpamról, miközben embereimet a tóhoz viszem, vagy átgondolom, felülvizsgálom szokásból végzett cselekedeteimet időnként; nyitott vagyok-e megkoptott kapcsolatok élővé formálására, esetleg új kapcsolatokra?

Meg merem-e kérdezni azoktól, akiknek az embere vagyok, hogy akartok-e valóban meggyógyulni? S ha nem a válasz, merek változtatni?

Újabb lehetőség nyílik az elmélkedés továbbvezetésére a következő sorokban: happy end-ről értesülünk. A 38 tó mellett töltött év értelmetlen - ha úgy tetszik – mert jön egy ember, aki egyetlen szavával mindent megold. Nem kell tó, víz, angyal, hordár, felkavarás, elsőnek érkezés. Minderre nincs szükség már. Az illető nagyon praktikusán gondolkodik: kelj fel, fogd az ágyadat, és menj. Semmi hókuszpókusz, semmi sár és nyál, semmi ilyesmi. Nem kívánja a beteg től hite bizonygatását senkiben és semmiben. Elég neki emberünk állapota.

Még csak annak szóban való kifejezése sem szükséges, hogy egészségre vágyik. A „hited meggyógyított” itt nem hangzik el.

Kelj fel, fogd az ágyadat, és menj. Ez szól nekünk esetleg?-

Hiába várjuk, nem jön még a stáblista, az „Ende” felirat. A törvénytisztelők – ahogy az elvart tőlük - azonnal elrontják happy end feletti örömmüket: szembesítenek a szabályokkal, a szombatra vonatkozó előírásokkal. Nem érdekli őket a lényeg; az nem zavart senkit, hogy 38 éve a tóparton angyalra vár elhagyatva ez az ember, most meg nézd, hogy cepekedik az ágyával, hova megy ez, meg hogyhogy jár. Válasza első két szavára "aki meggyógyított" nem is reagálnak: beteg voltam, és volt valaki, aki képes volt engem, a 38 éve reménytelenül szenvedőt meggyógyítani" a csodát nem veszik észre, a csodát nem vesszük esetleg mi sem észre.

A szabályokat, a kialakított struktúrát, a megadott, megszokott, esetleg értelmét veszített beidegződéseket, ami biztos, amihez lehet viszonyítani, ami tart és korlátol - gondolkodásban is, magatartásban is – azt gyorsan számon kell kérni. Most a meggyógyított emberen. Aztán a tanítványokon. Aztán Jézuson. Ami fontos. A törvény. A szokás. Nincs pardon. Nincs kivétel.

Ami engem leginkább elgondolkodtatott ebben a részben, az az ember tehetetlenségi nyomatóka, sodródásra való készítése, igénye. Vágyunk a szokatlanra, a rendkívüli, és amikor bekövetkezik, nem tudunk mit kezdeni vele. Amíg vágyunk erre, nem vesszük észre a szokott körülmények között azt a rendkívülit sem, ami nekünk szól, ami rólunk szól, ami mindennapi csoda, vagy modernül szólva: érték, amit létrehozunk, amit teremtünk, amit mások teremtenek.

Ha nem szeretnék általánosságok szintjén maradni, akkor praktikusán arról kell beszélnem, ami engem nyomaszt, ami engem foglalkoztat az adott szöveg apropóján. Jó lelkiismeretvizsgálati kérdéseknek tűnnek ezért: mit tehetünk, mit nem szabad elmulasztanunk éppen ma, vagy a közeljövőben.

Zavar, hogy nincs a Bokorban egyértelműség: mi, mint betegek, immár 18 – 20 - 25 éve várjuk, hogy csoda történjen, és nem rejtjük véka alá azt sem, hogy mit tartanánk annak: nem kevesebbet, mint azt, hogy a csoda a Bokor robbanásszerű, számszerű szaporodásában mutatkozzék meg. Minden érvelés erről szól: nincsenek itt azok, akik itt lehetnének. Mert akik itt vannak, át akarják menteni magukat, nem csinálják azt, amit kell.

Zavar, hogy nem látjuk meg azt, amit egyikünk így fogalmazott meg: a Bokor most van a legjobb állapotában. Igen, azt hiszem ez az a csoda, amit észre kellene vennünk. Zavar, hogy szokásokkal és törvényekkel szembesülök akkor, amikor nyitottságra lenne szükség.

A sodródás, a beletörődés jelei ezek. Annak a sodródásnak a jelei, mely ugyan passzív, vagy passzivitáshoz közeljáró, ugyanakkor nagyon fájdalmas; mely szenvedést hordoz és okoz. Panaszkodunk is: nem úgy mennek a dolgok, ahogy azoknak rendesen menniük kéne. Van talán a valós, megkínálódott értékeink között sok olyan, amit nem veszünk észre, nem veszünk figyelembe, nem kezeljük értéként. Talán ez az egyik oka a sodródásnak.

Önértelmezést írunk minden évben: kik vagyunk, és mit akarunk. Ha Uram, te megkérdeznéd: tényleg ezt akarjátok? Vajon nem úgy felelnénk-e: a körülmények, a rendszer-váltás, a püspöki kar és egyéb okok miatt akadályoztatva vagyunk, nem tudjuk csinálni azt, amit szeretnénk.

De feltehetjük a kérdést úgy is: hol tartunk most, és hova tartunk? Esetleg tovább mehetünk a kérdéssel: hova

akarunk eljutni? Most nem a transzcendens választ gondolom itt érvényesnek a kiskatekizmus fogalmi rendszerével. De megkérdezném, hogy mi, mint a Bokor egyik jelentős közössége a többi jelentős közösség között hol tartunk most, hova tartunk, és hova akarunk eljutni? Mi nekünk a célunk?

Istenem, szeretném tudni a választ ezekre a kérdésekre. Azért keresem, azért keressük együtt.

Mindent megtettünk, mindent megteszünk ami tőlünk, erőnktől telik? Olyan választ keresünk, ami nem a törvény felmondása, nem sablonok ismételtetése, hanem friss, aktuális, mozgósító. Ebben az evangéliumi szakaszban erre a kérdésfeltevésre inspiráltál. Köszönöm, Uram. Amen.

FARAGÓ FERENC GNOSZTIKUS VOLT-E PÁL?

Gyurka bácsi értékes és érdekes munkát tett olvasótáborra asztalára a 2008. esztendő nyarán. A cím is már sokat sejtető: „*Merre ne menjek?*” Dejá vu élménye is lehetne az embernek; én már ezt hallottam valahol, ha egy kicsit másképpen is: „*Merre menjek?*”

Kétségtelenül, Pál szerepe az úgynevezett kereszténység kialakulásában és további fejlődésében igen jelentős. Ám a „jelentős” kifejezés nem minden esetben jelenti a pozitív tartományt, sokszor bizony jelentősége egyenest károsnak mondható. Pál vezeti félre legelőször a jézusi gondolatot, majd Konstantin „igazít” még egy nagyot rajta, s lám már is harcra kész a történelmi kereszténység, amelynek már semmi köze Jézushoz, semmi köze az Evangéliumhoz. És ami még bántóbb a dologban: folyton rájuk hivatkozunk.

Tehát az első geller Páltól ered és a Szerző elemi erővel rá is érez, hogy mindig a korai szakaszban elkövetett hibák tudják végzetesen determinálni a későbbi fejlődést. Inkvizíció, máglyán égetés, keresztes hadjárat, eretnek gyűlölet, stb., már „csak” egyenes következményei az elrontott jónak. Jellemző még, hogy a kereszténység útját térítik el a legkorábban és a legmarkánsabban, s míg más vallásoknál az eltérítés hatására mind a két vagy több út önállóan vezet tovább; (lásd buddhizmus: hinajána - mahajána), addig esetünkben csak a pálizmus lendül tovább és néhány évszázad, és a jézusi tartalmak már felismerhetetlenné válnak. Persze az is nagyon torz továbbhaladás lett volna, ha a „pálizmussal” egyidőben egy „jézusizmus” is kezdetét vette volna.

Meggyőződésem, hogy a Szerző - több mint húszéves Pállal való foglalkozás során alaposan meg is ismeri minden sajátosságát, gondolatvilágának anomáliáit, törekvéseinek kényszerpályán való mozgásait, azt a teológiai becsvágyat, ami Jézus ellenében, Jézus fedőneve alatt vezérli őt. Úgy vélem, hogy Saul - Pál komoly pszichiátriai problémákkal küszködő alkat, ki ilyen jellegű problémáit teológiai vehemenciával igyekszik felülmúlni. Pál személyiségének elemzése igazi valláspszichológiai csemege. Minden ember életében lehet pálfordulás, sőt pálfordulások sorozata, de ilyen intenzitású, ilyen hirtelességű és ilyen gyökeres változás csak keveseknek „adatik” meg. Ekkora változást egészséges lelkület el sem bír, olyan ez mintha egy lábfcicamnál úgy tennék helyére a sérült végtagunkat, hogy még a balt is megcserélnék a jobbal, vagy megfordítva. A lelki folyamatok mozgása a legtehetősebb és a legnehezebben tűri a változást. Az Evangélium ismer

azért jelentős karakterváltozásokat - mint például a tékozló fiúét - de láthatjuk, hogy azért meglehetősen hosszú időre volt szükség ahhoz, hogy a fiú visszatérhessen az apai házhoz.

Summa-summarum a pálfordulás nem, vagy nem elsősorban teológiai, hanem inkább pszichológiai alapokon áll. Ugyanakkor Pál egész élete során tüzzel-vassal ragaszkodik vallási természetű eszményéhez, teszi ezt szenvedélyes, kitartó, következetes, ellentmondást nem tűró lelkülettel. Így is mondhatnánk: Pál igen-igen karizmatikus személyiség volt. Ugyanakkor attól a gondolattól sem tud szabadulni, hogy üldözte Krisztust, ez a motívum végigkíséri egész életét, fel-feltör belőle, nem tud szabadulni tőle. Pál a kereszténységből zsidókérdést kreál, de megoldani nem tudja. Jézus halálára és feltámadására koncentrálnak, csak - Jézus tanítása alig-alig fontos számára, csak a halál - a feltámadás foglalkoztatja. És pálfordulati gyorsasággal pattan ki a megváltástan jóvátehetetlen szikrája. Azóta a szikrából mindent letaroló tűz keletkezett és az oltás senkinek még eszébe nem jutott Gyurka bácsin kívül.

Mégis egy ponton vitakoznék a Szerzővel - milyen jó hely is ez a Bokor, hisz' ezt büntetlenül meg lehet tenni - nos ez a pont a motivációs háttér. Nevezetesen az, honnan, milyen eszmei forrásból merítette Pál a bátorságot megváltástanának deklarálásához. Gyurka bácsinál a hely Arábia, a hely szelleme (genius loci), pedig a gnózis. Azt állítom, szemben a Szerzővel, hogy Pál a legkisebb mértékig sem volt gnosztikus, nem is sokat hallhatott erről a sokrétű, bizonytalan és zavaros eszmerendszerről.

A gnoszticizmust nagyon nehéz megnyugtatóan definiálni lévén, hogy sok benne a zavaros, ellentmondó elem. Mégis hagy álljon itt egy hivatalos definíció, mely az 1966-os messinai tudományos konferencián meghatározta a gnoszticizmust: „Második századi gnosztikus szektáknak azokat tekintjük, amelyek a következő összefüggő motívumsorozatra épülő koncepciót megalkották: Az emberben van egy isteni szikra: ez az isteni világból származik, de ki van téve a végzetnek, a születésnek és a halálnak: a világba zuhan. Itt (a világban) belső isteni énjének égi megfelelője kell, hogy felébressze, és végre újra magába emelje. A gnózis egy elit számára fenntartott, isteni misztériumokról szóló ismereteket jelent.” (Az 1966-os messinai tudományos konferencián elhangzott definíciójavaslat).

A gnózisban megtalálható a görög filozófia, a kaldeusi asztrológia és a perzsa - zoroaszteri - vallás domináns elemei, melyek keverve, kicsit „turmix”-jelleggel hatják át a gnosztikus gondolkodást. Jellemző még egy sajátos racionalizmus, ugyanakkor miszticizmus is. Tapasztalható még egyfajta szélsőséges magatartás: esetenként aszkézis, máskor pedig libertinizmus. Természetesen az utóbbiról az „ellentábor” minden esetben felháborodott vehemenciával és prűdériával nyilatkozik. A gnózis általában mélyebb bölcséleti vagy vallási ismeretet jelent és különbözik a felületes véleményről vagy a vakhittól. A gnoszticizmus arra törekedett, hogy a keresztény egyházban uralomra juthasson, s a bölcsélet, a filozófia segítségével bontsa ki a kereszténység titkait. Próbálta összekötni a pogány filozófiát a kereszténnyel, kísérletet tett a hit és a tudás, a kereszténység (vallás) és a bölcsélet kibékítésére. Olyan kérdések megválaszolására vállalkozott, melyek korábban, de a korai keresztény időszakokban is felvetődtek, mint például: honnan és miért van a gonosz, honnan eredeztethető a jó, hogyan lett a végtelenből véges és így tovább. A kérdéseket részint a görög, részint a keleti filozófia alapján igyekezett megválaszolni. A gnózis két fő ágra

osztható aszerint, hogy a görög vagy a perzsa eszmeiség elemei uralkodnak benne. Ezenkívül alcsoportokat képeznek az egyiptomi, a szír és judaisztikus elemeket felmutató irányzatok.

Feltétlenül hangsúlyozni kell, hogy a gnosztikusok sorsa a marginalizálódó kisebbség sorsa. E sorsra oly jellemző, hogy csak a szellemi ellenfelek hangján szólhatnak meg.

Úgy vélem továbbá, hogy Pál nem töltött sok időt Arábiában, de ellenkező esetben ott keresve sem találta volna még a gnózis nyomait sem. Legfeljebb a nabateusokat, akik rendkívüli kéz ügyességgel megáldott nomád pásztorok voltak, ők tették meg Petrát a birodalom fővárosává. A nabateusok a Krisztus születését megelőző és követő századokban érték el fejlődésük csúcspontját, amikor is a városuk lakossága kb. 20 ezer főt számlált. Időről időre meg kellett védeniük magukat szomszédaik, különösen a rómaiak támadásaitól, akik Kr. e. 63-ban ostrom alá vették a várost. Végül Kr. u. 106-ban, láthatólag harc nélkül, sikerrel jártak, s Petra a Római Birodalom provinciája lett. A terület majdnem, hogy érintetlen maradt a gnózis szellemiségétől.

Megkockáztatom, hogy Saul Gamálieltől tanulta, hogyan kell teológiát gyártani. Végy hozzá egy olyan személyt, akinek cselekedetei nagyon foglalkoztatják a kor szellemét! Tégy hozzá egy jó kisideológiát, lényeg az, hogy nóvum legyen, és jól hangozzék! Az egészet keverd alaposan össze, hintsd meg egy kis jámborsággal, és meg fogja ezt enni körülmetélt és körülmetéletlen szerte a világban.

A páli személyiség, ha úgy tetszik a páli tipológia sajátja: az elkötelezettség, lendületes tenni akarás, kalandvágy, keménység, vakmerőség, következetesség, ugyanakkor nagyfokú érzékenység, finomság, szereteteljenesség, mély büntudat Jézus miatt, a kereszténység üldözése miatt, felesége s családja miatt. Lélektani anamnéziséhez - melyet Georg Volk tár fel - tartozik még a szociális tény, hogy gazdag zsidó család szülötte, tehetsége már igen korán megmutatkozik. Jellemét az őt gyengéden szerető anyja és szigorú, a testi fenyítést is gyakran alkalmazó apja egyaránt formálja. Saul rendkívüli képességei már igen korán megmutatkoznak, hatalmas műveltségre tesz szert, s természetesen veszi, hogy őt mindenki körülrajongja. Családtagjait, akik meg sem közelítik az ő tudását, lenézi, s érzelmileg egyre jobban eltávolodik tőlük. Saul korán megnősül, s minden arra utal, hogy fényes hittudósi karrierjét semmi és senki nem fogja veszélyeztetni, életében nem lesznek nagy fordulatok, béke és nyugalom vár rá, harmonikus családi körben, szerető felesége és gyermekei, unokái társaságában fog megöregedni. Saul azonban hamarosan kénytelen megtapasztalni, hogy a nyugalom és a kényelem mennyire törékeny fogalmak, s az állandónak gondolt idilli állapotnak egyetlen pillanat alatt vége szakadhat. A tragédia mennykőcsapásszerűen zuhan rá: egyszerre veszti el feleségét és újszülött gyermekét. Egyedül marad mélységes fájdalommal, nem talál magyarázatot szeretteinek értelmetlennek látszó és váratlan halálára. Istennel perlekedik, mivel úgy érzi, hogy mindent megtesz a Teremtő kedvéért, teljes szívvvel és lélekkel szolgálja, ezért igazságtalannak tartja a büntetést, különösen annak megsemmisítő erejét. Saul örökké azt a kérdést is felteszi magának, vajon nem azért történt-e ez a tragédia, mert bűnös valamilyen? Majd áthatja ezt a lelkiállapotot az utazás folyamatos ambivalenciája: a kalandvágy és az izgalom folyamatos

keresése ugyanakkor az állandó félelem és rettegés, a stressz generalizálódása az úton történő veszélyek, kiszolgáltatottságok, bizonytalanságok miatt. A páli karakternek szélsőpontjai szinte szétfeszítik személyiségét, mintha ennyi ellentét nem is igazán férne bele egy pszichikai entitásba.

Úgy gondolom, nem a gnoszticizmus hatása ez; ha valami érintettsége lenne a dologban, minden valószínűség szerint Pál hivatkozna rá, vagy legalább megemlítené, a páli lendület nem engedi meg önmagának, hogy sokáig titokba, ezotériába burkolózzék. Nos, Pál nem volt ezotérikus, exotérikus volt: a kívülről nagyra is hozzáférhető volt. Hisz' vallást alapítani csak exotérikus módon lehet. Ha már ezotériáról esett szó, János sokkal inkább hajlott ebbe az irányba, evangéliumából is kiérződik ez az íz, nem beszélve a Jelenések könyvéről, ami viszont megállná a helyét a gnosztikus irodalomban is, Pálé nem.

Az már csak feltételezésem, hogy Pál nemhogy nem volt gnosztikus, de még küzdött is ellene, ha nem is olyan vehemenciával, mint Iraeneus, hanem talán csak így: „Óh Timótheus, őrizd meg a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől; A mellyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.” (1Tim6.20-21.) És ne legyen közösségtek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is fedjétek azokat; Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönnek; mert minden, a mi napvilágra jő, világosság. Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus. (Ef5.11-14.)

Iraeneus, aki könyörtelen volt a gnózissal szemben, ilyen összefüggésben, meg sem említi Pált, sőt Iraeneus idejében az Újtestamentum már hasonlított a mostani formájára: tartalmazta a négy Evangéliumot, az Apostolok Cselekedeteit, a páli leveleket. És ez ellen az összeállítás ellen nincs egy szava sem a nagy gnosztikus üldözőnek. Vitatta viszont a gnosztikusoknak a titkos apostoli - és Pál is apostol volt, még ha önjelöltként is - hagyományokról szóló állítását. Azzal érvelt, hogy ha az apostoloknak volt átadni való különleges tanításuk, akkor azt át is adták volna az általuk alapított egyházaknak. „Az apostolok nem tanítottak, sem nem tudtak semmit azokról, amikről ezek a gnosztikus eretnekek rivalganak.” (Adversus Haereses) Az apologeta gnosztikusok elleni harca sikerrel járt. Neki köszönhető többek közt, hogy a kereszténység győzedelmeskedett a gnoszticizmus felett: És ebben a győzedelmeskedő „pakliban” Pál is benne van. Ha Pál gnosztikus lett volna, ma csak annyit hallanánk felőle, mint Markionról, Basilidesről, Valentinoszról, Maniról, Kerinthoszról, Karpokratésről, hogy csak a legnevesebbeket említssem.

Kétségtelen, hogy Pál a kereszténységet - akarva-akaratlanul - vakvágányra tolt, meghagyva azt az illúziót, hogy az a jézusi menetrend szerint az Isten Országá felé halad. Meg kell itt kockáztatnom azt a kijelentést, hogy a gnózis kevésbé ártott a kereszténységnek, mint a pálizmus. Ha Iraeneus a páli szellemiséget úzi ki a kereszténységből, s nem a gnózist, lehet, hogy másképp állunk. De mivel a történelemben, az egyháztörténelemben nincs „lehet”, és nincs „mi lett volna, ha...”, a tényeket el kell fogadnunk. Ám a tényeket, ha igaztalanok, le kell lepleznünk. Pontosan úgy, ahogy Gyurka bácsi teszi az általam igen nagyra értékelt művében. Ahol lerántja a leplet a tarzusi Saulból lett Pálról. Azt a leplet, amellyel a történelmi kereszténység kétezer esztendőn keresztül takaródzott.

Pál még azt is kifelejtí Jézus tanításából, hogy a vallásnak nincs semmiféle gyakorlati haszna. A vallások a pragmatizmusból nézve félreérthetők. A vallástól az ember nem lesz okosabb, nem lesz szebb, nem lesz gazdagabb, nem lesz egészségesebb, nem lesz sikereesebb, nem lesz szerencsésebb és így tovább. Aki a vallási megismerést használni akarja valamire, az tényleg jut, a vallásnak az értéke önmagában van. Sőt! Jutalmazás és büntetés sincs, és mint jutalom vagy büntetés mennyország vagy pokol sincs.

Mégis..., jutalom és büntetés nélkül is: jónak kell lenni!

BULÁNYI GYÖRGY

Ó, SZÉP JÉZUS...

Az óesztendő utolsó napján egy kisközösségi szentmisében arról elmélkedtem, hogy Jézus a maga tulajdon hazájába jött, s övéi nem fogadták be. S ő zsidó volt, s övéi is természetesen zsidók voltak, s egy század múltán már nincsenek is zsidó-keresztények, csak pogány-keresztények vannak, s újabb két század múltán már pogány-keresztények sincsenek, mert kiegyeznek a keresztények egy úrral, Konstantinnal. Mert a Pilátussal parolázó Jézus fogalmi ellentmondás; mert nincs több vértanú, hanem hamarosan elkezdnek lobogni a máglyák, és már csak pogányok vannak. Keresztények, Jézus Krisztusról nevezhető emberek már nincsenek. Mármint az urak, a gazdagok között most sem találhatók, csak a szegények között akik – Jézus szerény és általunk semmibe vett magánvéleménye szerint – a boldogok. De a 20. század közepén négy-öt bele nem nyugvó, dacos magyar összehajol, hogy újból legyenek Jézusról elnevezhetők, és csak azért nem égetik el őket, mert az istentelen felvilágosodás kiveri főpapjaink kezéből a gyufát.

Utána meg arról kezdtem elmélkedni, hogy van-e még egyáltalán négy-öt magyar, aki összehajol, hogy folytassa azt, amit Jézus elkezdett, s azért kértem meg Bandit és Gabit, hogy eljöhessek hozzájuk újév családi misét mondani, hogy erről beszéljünk egy kicsit Jézussal is meg egymással is. Hogy négy-öt magyar összejöheszen, annak feltétele, hogy legyen egy magyar, aki erről beszélgetni akar, s én magyar is vagyok, meg kész vagyok erről beszélgetni és Bandi is magyar, s ha meghívott, akkor biztosan ő is hajlandó.

Hát beszéljünk. Ahhoz, hogy legyen négy-öt magyar, aki beszélget, kell valakit a helyemre állítani, aki majd folytatja a beszélgetést, miután eltemettek engem, mert én egyetlen magyarnak sem adtam életet. S ez nagyon nagy baj. Ezen már segíteni nem is lehet, Csak úgy, ha megkérem Bandit, hogy állítson valakit helyettem a helyemre, mert ő tíz magyarnak is adott életet, s ha egyet helyemre állít, neki még mindig marad kilenc, aki a helyére áll, ha ő is kidől majd valamikor a sorból. Aztán még sok egyebet is mondtam, amiket Ti itt mindnyájan hallottatok már tőlem, de ez az újesztendő olyan rohanósan indult, mint ahogy az előző kezdődött meg befejeződött s nem volt időm leírni, mert féltizenegyre jöttek értem kocsival. Kik? Hát Bandi ötödik gyermeke a férjével, aki gitározta nekünk az éjfél misén.

Az előző nap pedig egy válogatott társaság volt nálam. Délután ötkor hálaadó szentmisével kezdtük. Olyan gyors, vadásznak nevezett misével, amit hat után valamivel már be is fejeztünk. De nem ezért voltak

válogatottak, hiszen Bokor-beli testvéreim mindegyikéről feltételezem, hogy elmentek valamelyik templomba, s nem érték be egy szobám-beli és nyakkendőben, stóla nélkül mondott asztal-körüli hozzáimádkozós szentmisével. De em ezért voltak válogatottak, hanem azért, mert hajlandók voltak velem együtt szenvedélyemnek élni. Dohányozni? Dehogyan: ők rendes emberek s nem tesznek ilyesmit, mert a dohányzás halált okoz – sajnos, a nem-dohányzók is meghaltak eddig még mind. Miért? Mert mindannyian egy halálos betegséggel kezdjük életünk. Az élet okoz halált. Mert sajnos Czeizel Endre szerint csak 120 évre vagyunk programozva, s így harminc év múlva én magam is biztosan meghalok két esetben: Ha dohányzom, meg ha nem dohányzom. Nekem azonban elég e földi létből 120 év is. Szeretem a változatosságot. Harminc év múltán megnézném már, hogy odafent milyen az Isten Ország. Hogy idelent a Bokorban milyen, azt tudom már – azt hiszem. Hogy el vagyok-e ragadtatva tőle, azt most még nem árurom el.

Megmondom: azért volt válogatott a társaság, mert hajlandó volt bridzselni velem. S ezt még éjfél előtt abahagytuk, mert nagyon kimerítette őket. Az újévben pedig jött hozzám hajnali nyolcra a világ legcsodálatosabb teremtménye. Minek? Bridzselni? Dehogyan is. Nyirokeres lábaimat minden földi jóval megpakolni, hogy megtudjam tenni az újévi nagy utat Bandiékhoz a Táborhegyi lépcsőre már mint az út első felét: szobámtól a liftig, s a földszinttől Krisiék kocsijáig.

Mise után meg is ebédeltettek, s közben olyan öröm ért, mint még soha... indul a negyedik nemzedék első csoportja!! Ezután a kimerítő visszautat is megtettem. Majd a számítógépem elé roskadtam. Ott várt Bisztrai Gyuri drótpostája: Merre menjen a Bokor? Merre ne menjen a Bokor? És Solyom László teljes újévi beszéde, melynek Bulányi-kivonata az alábbiakban olvasható:

A világméretű pénzügyi válság és a gazdasági visszaesés különösen sújtja Magyarországot. Rajtunk múlik, ki milyen választ ad saját életében a válságra. Elköltöttük a pénzünket, sőt jóval többet. Az embereknek pedig a válságban még súlyosabb teher a hitelek törlesztése. Éppen a nehéz időkben szükséges, hogy legyünk öntudatosak, s felelős emberként utasítsuk vissza, ha akár gazdaságilag, akár politikailag ki akarnak használni. Azok, akik bíznak egymásban, kölcsönösen megsegítik egymást. A tisztesség hosszú távon megéri.

Bulányi válasza: Tisztelt Államelnök Úr! Megkérem, hogy szóljon az OTP-nek, hogy ne lopjon tőlem továbbra is, mert a nyugdíjam az OTP-ba megy, s a TÉPÉ a nyugdíjam után évi 4 %-ot fizet nagylelkűen, amikor az évi infláció 10 %. Az évi nyugdíjam a 13. havival együtt – kb. 2 millió. Az utolsó 15 év alatt tehát összesen 30 millióra rúgott. A 10 mínusz négy – éppen 6 % s ez évi 1,8 millió. Ezt a nagyjából 2 milliót tőlem, kisembertől lopja el folyamatosan. Van vagy négy millió nyugdíjas az országban. Azokkal sem bánik másféleképpen. Ha beszorozzuk e négy milliót a tőlem lopott 2 millióval, ez 8 trilliót ad ki, azaz 12 nullát kell a 8 után leírni. Ezzel az összeggel megsegíthetnők egymást, ha az OTP nem lopná tőlünk el. Ebből a 8 trillióból most, a jelenlegi válság idején, minden magyar állampolgárnak kiutalhatna Ön egy százezer forintos gyorssegélyt. Saját magának is, bár talán le is mondhatna róla. Magam mindenképpen ezt tenném, hogy ezzel is segítsek rászoruló honfitársaimon. Mert a tisztesség hosszú távon megéri. Tisztelettel egy nyugdíjas. A levélből látható, mire futja tőlem az evilági pénzügyi válság megoldása. Ami a Biblia és Szent Pál évét ünneplő egyház megsegítését illeti, a nyáron megírtam a

Merre ne menjek? c. művem. Ennyit tudtam egyháza-mért tenni. Ezek után a családom következik. Mint nemzetkipusztítónak, nekem a családomat Bokornak hívják, s Bisztrai Gyurinak próbálok most válaszolni, hogy merre menjünk. Mielőtt válaszolnék rá, hogy merre menjünk, feljegyzéseim alapján tájékoztatni szeretnék Benneteket a valóságról, a tényállásról.

1972 és 1989 között 218 csoportvezető avattunk. Nem ennyi csoportunk volt, mert egymagamnak 8 csoportom volt: Fiatalok 0 és I, Öregek I., II. és III., Papok I., II. és III. S nem kevés testvéremnek volt szintén több csoportja. Végigmegyek e 19 esztendőn.

Év	Meghalt	Távozott	Cs-vez	Cs-tag	Össz.
1972	9	4	4	2	19
1973	1	1	3	1	6
1974	1	5	3	2	11
1975	2	4	3	2	11
1976	4	5	5	-	14
1977	-	1	2	-	3
1978	2	-	3	3	8
1979	1	7	1	6	15
1980	-	4	4	4	12
1981	2	6	3	4	15
1982	-	4	4	4	12
1983	1	9	1	3	14
1984	-	2	6	5	13
1985	3	4	4	5	16
1986	2	5	4	4	15
1987	-	3	2	4	9
1988	-	8	-	3	11
28	74	46	70	218	

A summa tehát: a 218 cs-vezetőből mára meghalt 28, 74 pedig már felénk se néz. A megmaradó 116-ból visszaminősítette magát taggá 70, és maradt a 218-ból 46 cs-vezető

Az ezt követő cs-vezetőt avató lgy-ra éppen 19 esztendőt kellett várni (2008), melyre 16 főt, (házas) párt hívtunk meg, akik vélhetően 8 csoportot vezetnek. A két 19 évet (1972-'89 és '90-2008) kitevő szakasz elsejében 218, másodikában ennek gyenge 8 %-át avattuk cs-vezetővé. A '89-et követő években is születtek új csoportok, cs-vezetők. Jó lenne tudni ezek számát. Mondom, amiről én tudok: a magam két Mag-csoportját, az egy Visnyeszéplakit s a Haladó görög és a Folytatás nevűeket említhetem, összesen ötöt. Tudok még a Dombi-életműből megszülető csoportok életéről is: a szolnoki Bíró Lajos kettő, Öcsi délvidéki és halásztelki kettő, szentesi Gizike egy, a fehérvári egy, a keceli egy, Szabó János egy cs-járól, a változó helyszínű gyáli egy cs-ról, meg Szíjártó Mari egy cs-járól. Ez már további 15 csoport, amely a harmadik nemzedék 8 csoportjával együtt (8+15=23) teljesebb képet mutat a második 19 éves szakasról. S az első szakasz ma regisztrálható 46 cs-vezetője is problematikus csoportszámot jelöl.

Lehet, hogy 46-nál többet, de az is lehet, hogy kevesebbet. Ha a régiók meg tudnák mondani, hogy mennyi a működő csoportjuk, akkor pontosabb lenne a jelenről a képünk. A magam képe: az első szakaszban világítotuk; a másodikban pislákolunk – bár élünk még.

S míg ezt írom, kapom Tamás levelét drótpostán: "A farizeusi, esszénusi koncepció végső gondja az evilági ország helyreállítása, ami egyébként a tanítványoké is. ...átadják majd Őt a pogánynak. A nemzeti sorsért való felelősség is készíti őket erre a lépésre." (KIO 30c

num) Mi nem esünk ebbe a hibába? Nincs itt egy sorrendiség-zavar vagy kettősség: magyarság megmentése, és Isten Országának építése? Hiszen ezt írod 40 évvel ezelőtt: "A Messiás tudja, hogy nincs két végső gond: az egyik megeszi a másikat. Az evilági ország + előkészítő jellegű Isten-Ország-koncepció összeegyeztethetetlen az evilági országot áthúzó, tökéletesített Isten-ország-koncepcióval." Ha rosszul értettem meg ezt a részt, kérlek tegyél tisztába!

S válaszolok neki: Tamásom, a zsidó Jézus a zsidó tanítványait akarja megmenteni. A zsidókból akar Isten Országát csinálni. Tudja, hogy lehetetlen a zsidó urakkal. Ezért a társadalom legalsóbb rétegéhez fordul: a halászokhoz, a vámosokhoz és a kurvákhoz. A hatalom gyakorlóihoz: a főpapokhoz, az írástudókhoz, a vénekhez nem. Ezek a tökéletesen megnyerhetetlenek Jézus számára. A lezajlott és talán még tovább zajló Bokor-lázadás éppen az urak lázadása. Nem a szegényeké. Ha tovább lázadnak, megkeresem a cigányokat, a társadalom legalsóbb rétegét. Lehet, hogy őket is hiába. Ugyanúgy, mint Jézus is hiába kereste meg a társadalmi gúla alján levőket. Nem értették meg Őt még azok sem. Pétert is le kell sátározni. Majd az írástudó Pál veszi át a kommandót, s tanítványai összeborulnak Konstantinnal.

Május 31-én a hatalmon nem levőkhöz mentem el. S keresek és találok közöttük gondolkodó és igaz embereket, ahogyan Téged is megtaláltalak. Majd egy évtizedet pocsekoltam el az urakra Európában és Amerikában. Ezek a nyugati urak jöttek be az országba. A visnyeszéplakiak nem akarnak gazdagok lenni. Ezért képesek otthagyni városi állásaikat. Magam is úr-csemetékhez mentem 45 februárjában. Egyetemi lelkész lettem. Csak úri gyerekekkel találkozhattam ott.

Nincsen sorrendiség. Ha oláhnak születek, az oláh urak zárnak majd ki az életből. Magyar vagyok és csak magyarul tudom elzokogni Jézus gondját. Az urak gondját sem magyarul, sem oláhuul nem teszem magamévá...

Ha nem megnyugtató, amit írok, mondd tovább a gondod.

Heródes úr gyilkolási szándékaival ezek után – azt hiszem – már nem kell foglalkoznunk. Elég, ha tudjuk, hogy ölelnünk kell; és szegényeknek maradnunk. Valamit hagyhatunk talán az Istenre is! Tényleg hagyhatunk?

GÁLI JÓZSEF

A LÁNYRÓL, KI MAGA VOLT A TŰZ

Mesét mondok neked. Mire elég a kályhában a fa, addigra a mesének is vége... Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy falu. Ebben a faluban is az utca két oldalán sorakoztak a házak. Az utca itt is poros volt nyáron, és sáros télvíz idején. A legtöbb házon nádfedél, néhányon cserépfedél volt a korona. Egyszóval: olyan falu volt, mint a többi. Egy este fiatal házaspár érkezett a faluba. A férfi szakadt csizmája, az asszony sebes lába mutatta, hogy messziről jöttek.

Amikor a falubeliek megtudták, hogy nem szándékoznak továbbvándorolni, kegyetlenül mondogatták egymásnak: két szegénnyel lettünk gazdagabbak. S ingósága, se aranya nem volt a két vándornak; krajcárja is csak egy cipóra való. Mégis volt egyetlenegy kincsük. Érkezésük napján még a szíve alatt hordozta ezt a kincset az asszony. Egy szép napon megszületett leánygyermekük. Boldogabbak lettek ugyan, de még szegényebbek.

A falu végén laktak a csőszkunyhóban. Olyan kunyhó volt ez, hogy se teteje, se oldala: mindjárt fölkapja a szél. Ezt a kunyhót adták nekik a falubeliek, mert az öreg csősz aki előt-

tük ott éldegélt, elment báránnyel vigyázni. A csőszkunyhóval a csősztisztaság szokás szerint az új gazdára szállt volna, de a falubeliek nem bízták jószágait és álmukat az idegenekre.

- Tavaszig majd elválik, hogy tiszta-e a kezük; addig meg úgy sincs mit őrizni - mondta a pék, aki a bíró is volt egy személyben.

Nem kellett tavaszig várni. Egy téli éjszakán, mikor olyan hideg volt, hogy a csillagok mind odafagytak az ég kárpitjára, csattogó fogú farkascorda támadt a falura. A meg nem választott csősz, hogy megőrizze a falut, útjukat állta.

Ő egyedül volt, a farkasok harmincan. A falu házai messze voltak; s ha az üvöltés eljutott is odáig, azt hitték az emberek, hogy a szél zendített rá erősebben.

Reggelre a farkascordát varjúcsapat falta. A kunyhóban pedig holtan feküdt az ember, holtan megszakadt szívé asszonya. Egy teknőből lett bölcsőféleiben, félig fagyottan, keservesen sírt a kislány. Így találtak rá. A falubeliek nem voltak rossz emberek. Tudták, hogy jóért jó jár; és a kislánynak akarták meghálálni, hogy az apja megmentette a falut. Össze is kaptak azon, hogy ki legyen a nevelőapja, a nevelőanyja. A kovács, a favágó, és a gyertyamártó, még öltre is mentek. Asszonyaik egymás hajába kapaszkodtak.

- Kormos lesz nálatok az arca! - kiáltotta a kovácsnéra a favágó felesége.

- Nálatok, az erdőben felfalja a medve! - nyelvelt a kovácsné.

- Nálam lesz a legjobb helye - így a gyertyamártó párja.

- Még mit nem, hogy rácseppenjen a kis kezére a forró viasz! - támadt neki mind a kettő.

A pék, aki bíró is volt egy személyben, végül így tett igazságot:

- Senkié nem lesz a gyermek, hanem mindenkié. Egyszer az egyik, máskor a másik viseli gondját.

Ebben aztán, ha nehezen is, megegyeztek. Így lett a két szegény kincséből a falu árvája. Tavaszig a péknél, nyárig a kovácsnál, őszig a favágónál, télvíz érkezéig a gyertyamártónál élt. A pékkemence forrósága, a kovácsműhely tűzhelyének lángja, a favágó éneke, a gyertyamártó tréfái melegítették át dermedt kis szívét.

Ahogy teltek-múltak az évek, úgy nőtt szívében egyre jobban a tűz adta, szeretet nevelte melegség. Szeme csillogó fényt kapott, néha szikra villant benne. A kovács üllőjéről pattant hasonló.

A legények vették észre először, hogy tűzből való. Estéknél, mikor a kútra ment vízért, csoportosan lesték. A gyávábbak messziről, a bátrabbak közelebről kísérték. Meg is szólították. Kivették a kezéből a nehéz kannát, és csókot kértek tőle cserébe. A lányos házakból elmaradtak a legények, és sok lány pártában maradt. Az öregasszonyok összesúgtak; a régi kedves lánypajtások gögös tekintettel méregették, ha valahol megjelent. Így támadtak első irigyei.

Egyik nevelőapja, a pék kenyeret dagasztott egyszer. A lány ott állt mellette, és amúgy játékosan kezébe vett egy darab nyers tésztát. Ahogy a pék gyúrta, dagasztotta a tésztát, hirtelen felkapta a fejét, és a levegőbe szimatolt. Ránézett a lányra; s akkorát kiáltott, hogy a sarokban kucorgó pékinasnak ijedtében cigányútra csúszott a torkán a kiflivég.

A lány kezében frissen sült cipó gőzölgött. Az esetnek hamar híre ment, s mindenki a lány kezében sült cipóból kívánt enni. Az asszonyok megdagasztották

otthon a tésztát - a kenyérnek, a kalácsnak valót -, és a lányhoz siettek. Ő pedig nagy örömmel süttött mindenkinek. Amikor a kovácsnál lakott, a kovácslegények azon vetélkedtek, melyikük tudna pusztá kézzel meghajlítani egy nagy darab vasat. A lány a vetélkedők közé állott, és egy lágy mozdulattal meghajlította a kemény vasat.

Amikor ennek híre ment, a legények este a kútnál nagyobb tisztelettel szóltak a lányhoz. A férfiak pedig ezentúl a lánnyal hajlították a patkónak, a fegyvernek, a szerszámnak való vasat.

Egyszer tengerihántáskor az egyik vendég nyitva hagyta az ajtót, és a váratlan szél eloltotta a gyertya lángját. Nem is vették észre mindjárt, hogy nem ég a gyertya, mert világos volt a kamrában. Olyan világos, hogy talán még azt is elfelejtették: este van. A világosság a lány szeméből áradt. Amikor kiment a kamrából, csak akkor lett sötét. Egyszer több ember hívta estéknél magához a lányt, hogy az ő szeme világánál láthassanak. Télen csak ránéztek a lányra, megsimogatták a haját: és nem fáztak többé. De nem mindenki örült a lány tetteinek. Először a pék türelme fogyott el. Így szólt a lányhoz:

- Ne süss több kenyeret ingyen az embereknek, mert mind csak a te kenyeredet kívánják! Nálam halomra szárad még a kalács is. Jer hozzám, segíts nekem! Együtt jó pénzért eladjuk majd a kenyereinket. Gazdag leszel, s gazdagon férjhez adlak.

Aztán a kovács tiltakozott nagy mérgesen:

- Hagyj fel a kovácsmesterséggel, nem lánynak való az! Hajlítottatsz mindenféle vasat; és az emberek jobban szeretik a te kezéd munkáját, mert nem kérsz érte pénzt. Nálam soha nem volt semmiben hiányod; mért ütöd olyasmibe az orrod, amihez nincs közöd?

A favágó egyenesen az erdőből jött.

- Hallod-e lányom: ha már ilyen átkozott természettel vert meg a teremtő, ülj veszteg egy helyben, vagy gyere ki hozzám az erdőbe! Nekem segíts; mert ha mindenhová elmégy melegíteni, én kútba dobhatom a fejszém. A gyertyamártó ravaszul mosolyogva színes kendőt lobogtatott meg előtte.

- Látod ezt a kendőt? Színes selyemből szőtték. A legújabb divat szerint a szemük elé kötve hordják a lányok. Még egy kisfiút is adok melléd, hogy vezessen az úton, ha hozzám jössz vendégségbe. De máshova ne menj, mert mióta máshová jársz, nem fogynak a gyertyáim!

Így szóltak ők négyen, és így felelt a lány:

- Amit tőletek szeretetből, ingyen kaptam, mért adjam az embereknek aranyért?

Nevelőszülei értetlenül bámultak a lányra. Ő pedig tovább süttötte a kenyeret az éhezőknek, és tovább világított a sötétben élőknek.

Ekkor a favágó vesszőt vágott az erdőben, hogy veréssel térítse jó útra a lányt. Csak egyet ütött a lányra: a vessző lángra lobbant, s megégette a favágót. Az ütés nem fájt a lánynak; de annál jobban az, hogy megütötték. Mégis tovább süttötte a kenyeret az éhezőknek, és továbbvilágított a sötétben élőknek. Ekkor a kovács nehéz bilincset készített a lány kezére-lábjára, hogy ne mehessen az emberek közé. A bilincs izzani kezdett, s a lány kettétörte a kemény vasat. Az izzó vas nem égette meg a kezét; de annál jobban égette a lelkét, hogy rabságra szánták. És újra sütni kezdte a kenyeret az éhezőknek, és újra világított a sötétben élőknek. Ekkor a pék, aki bíró is volt egy személyben, börtönbe záratta a lányt. A favágó vastag tölgyfából eszkábálta össze a börtönajtót, és a kovács hét lakatot tett rá. Senki nem sietett a segítségére, mert az asszonyok és a lányok, akik irigyei voltak, otthon tartották a férfiakat..

A rabságba vetett lány megérintette a tölgyfa ajtót: a száraz fa lángra lobbant, és a lány a tűzön át kilépett a szabadba. Haja szála sem égett meg: a tűz nem égeti a tüzet.

Ekkor így szólt a gyertyamártó:

- Meg kell halnia; pedig Isten látja lelkemet, nagyon szerettem. De egyszer lángra lobbantja a falut, s valamennyien hajléktalanok leszünk.

Mivel a gyertyamártó volt a legravaszabb, ő eszelte ki, hogyan végezzenek vele. Egy viharos éjszakán ál-mában törtek rá. Vastag bőrökbe csavarták, és a falu szélére vitték, a feneketlen tó partjára. A feneketlen tó partjáról a vízbe vetették. Telt-múlt az idő. Az emberek újra a pék kenyerét ették, a kovács ekéjével szántottak, a gyertyamártó gyertyáival világítottak, és télen a favágó aprította fával tüzeltek. A legények újra eljártak a lányos házakhoz; s lassan mindenki elfelejtette, hogy volt a faluban egy lány, aki maga volt a tűz.. Történt egyszer, hogy a gyertyamártó nagybeteg lett. Rút kelések borították egész testét. Messzi vidékről hívatott javasasszonyokat a felesége, de egy se tudott segíteni rajta. A gyertyatartónak szörnyű kínjában eszébe jutott a lány.

- A lány - kiáltott föl kétségbeesetten -, csak ő segíthet rajtam! Csak az ő bocsánata menthet meg engem. Addig könyörgött, amíg kivitték a tó partjára. A gyertyamártó ott térdre borult, s így beszélt:

- Mért büntetsz engem halálodban? Én csak egy vagyok azokból, akik vesztedet okozták. De Isten látja lelkemet, nem gyűlöltelek. Csak félttem téled. Ha már büntetni akarsz, mért nem támadsz föl a habokból, mért nem égeted hamuvá a falut? - Aztán sírni kezdett, s csendesebbre fordította a szót.

- Elfelejtetted már, hogy kislány korodban hány-szor lovagoltál a térdemen? Hány-szor simogattalak, becéztelek?

Megsimogatta a hullámokat, mint régen a kislány haját. Rémülten rántotta vissza a kezét: a tó vize forró volt, égető. De ahol kezét a víz érte, eltűnt róla a kelés. Ekkor levetkőzött, és megfürdött a tóban. Egészséges, ifjú gyertyamártó lépett ki a vízből.

Azóta, ha beteg ember fürdik ebben a tóban, meggyógyul.

- Itt a vége a mesének. Látod, a kályhában már csak a parázs világít.

- Mi lett a lánnyal?

- Tégy egy darab fát a kályhába! Így... látod, újra ég a tűz.

LEVELESLÁDA

Bisztrai – Deme REFLEXIÓ

Gyuri: Kedves Gyurka bácsi! Deme Tamás egyetemi tanár (8 unoka) leveléből továbbítok Néked: Kedves Gyuri testvérem! Vajon tudtál-e egyáltalán egy szusszanásnyit aludni??? (avagy máris túlteljesítetted a "virraszszakok" adventi felszólítás értelmét?)

Tamás: Ma meghallgattuk Gyurka bácsi elmékedését (megkaptad email-en?). Túllépve azon, hogy lazán túllépte a félórás homiliát – igen értékes volt, amit mondott. Tulajdonképpen összefogta a Krisztus előtti és utáni illetve a magyar történelemben 1848-tól máig tartó – életáldozatokat. (Nálunk 1848, 1914-18, 1939-45, 1956, 1989). Akadémiai irodalom- és történelemóra volt, a végén egy őszinte felsóhajtással, ami a magyar jövő iránti hatalmas csakazértis-reményt és gyermekáldás-óhajtást artikulálta. Túl a népességfogyáson, és a fizikai erőszaknál is rosszabb

lélekgiilkolásokon Adventet a megmaradás reményével köszöntötte. Igazán megrendítő volt.

Nálunk a gondolatunk a nyolcadik unokánk körül forog. Nehéz sorsa lesz. Indul az Isten-várás. Fájdalmas idő, hajléktalanokkal, zárt ajtajú betlehemi kapualjakkal, naponta háromezeröttszáz fővel szaporodó munkanélkülivel. És jön a Mégis. Áldassék az Úr neve! Aludj jól. Ma eleget virrasztottál. Testvéri öleléssel: Tamás és Erzsébet

Gyuri: Kemény ellenállást fogunk tapasztalni a KV és a Gyökér részéről, valószínű a Bokor nagy részéről. Tábor Bélát küldtem segítségül a védekezéshez. Megmagyarázza a faj fontosságát. Ez a szó fogja felkelteni az emberek figyelmét. Ha azt íránk, hogy a Magyarok Világnapja, a kutyát sem érdekelné, de a magyar fajra felkapja a fejét. Ennek a végiggondolása, adhatná vissza az életet jelentő önazonosságtudatot és az ebből származó önazonosságot. TE és a BOKOR, a jézusi tájékozódású magatartást tudja ajándékba adni a magyar fajisághoz. Jézusi értelmezést. Ezzel lehet majd kihúzni a méregfogát a hatalmas egységes ellentábornak.

Nagy László: Ki viszi át a Szerelmet?

*Létem ha végleg lemerült ki imád tücsök-hegedűt?
Lángot ki lehel deres ágra? Ki feszül föl a szivárványra?
Lágy hantu mezővé a szikla-csípőket ki öleli sírva?
Ki becéz falban megeredt hajakat, verőereket?
S dúl hiteknek kicsoda állít káromkodásból katedrális?
Létem ha végleg lemerült, ki rettent a keselyűt!
S ki viszi át fogában tartva a Szerelmet a túlsó partra!*

Sok erő azon dolgozik, hogy a létünk lemerüljön, erőtlenné váljunk. Mely történelmi pillanatban hangzik el felhívásod a magyarokhoz? Drága Gyurka bácsi! Azt gondolom, hogy most... rettentetted a keselyűt... lángot lehelsz deres ágra ... felfeszülsz a szivárványra, ... átviszed a Szerelmet a túlsó partra. Egyszer elméledj ezekről. Szeretettel és melléd állással.

BULÁNYI GYÖRGY

KIK AZ ÚJSZÖVETSÉG HÍRESEI?

Karácsonykor gyerekkoromban játszottak velem szüleim. Mikor apám után édesanyám is meghalt, az Attila útra kerültem a most tíz gyerekes Márczi családdal és Kovács Terikével – 75 karácsonya előtt még. S az elkövetkező években én is játszottam a magam gyerekeivel. Bokornak nevezték akkor már őket. Mit játszottam? Kérdéseket tettem fel, biblia-ismereti kérdéseket. Ezt terveztem mára is. Kérdezem tehát

1. Melyik az a személy, akinek a neve legtöbbször kerül elő az Újszövetségben? – (Jézus Krisztus) – 1434 ízben. Fölényes győzelem ez – az Atya és a Lélek fölött. Az Atya csak 415, a Lélek csak 379 ízben kerül elő. Jócskán lemaradnak, de nem szégyellik miatta magukat. Mondják is ennek az abszolút győztesnek: Te testesültél meg, ezért vannak olyan nagyra Veled, de más lenne az eredmény, ha mi testesültünk volna meg. Így mondják? Nem tudom, de mondhatják neki ezt is.

2. Ki a következő személy? Elárulom, hogy három névvel is szerepel ez az egyetlen személy, és nincs senki az ÚSz-ben más, akinek három neve is van – (Péter, ill. Simon és Kéfás) – 182 ízben. Ő meg az Atyától s a Lélektől marad jócskán el. Nem is szégyelli magát; mert nincs velük azonos súlycsoportban.

3. Ki a harmadik? Itt meg azt árulom el, hogy két néven is szerepel? – (Pál, ill. Saul) – 173 ízben. Írhatja az obskúrus kabar-magyar a Merre ne menjek? c. krimijét, ezen a tényen

nem változtat vele. De ezek könnyű kérdések voltak. Most jönnek a nehezebbek.

4. Ki a negyedik? Nem segíték semmit. Annyit azért elárulok, hogy nem rég hallottatok róla. Vele fejeződik be az Ósz. Ki ő? – (Keresztelő János) – 92 ízben találjuk a nevét az Úsz-ben. De hát ő csak útkészítő. Menjen a Strabaghoz, ha nagyobb sikerre vágnék.

5. Ki az ötödik? Hát ő már az Ósz-hez tartozik. Róla beszélt a legtöbbet Jézus. (Mózes). Az Úsz-ben 79 ízben, az evangéliumokban 37 ízben és Jézus ajkán pedig 23 ízben találjuk nevét.

6. Ki volt a hatodik? Róla csak annyit mondok, hogy őt becsülte Jézus a legtöbbre az ősei közül. Róla sohasem mondott semmi csúnyát, bár ő is azok közé tartozott, akik előtte jöttek, tehát a tolvajok és rablók közé. Többet nem segíték. Na még ezt: volt neki is hadserege, melyet még meg is áldott egy főpap..., valami Melkizedek nevű. Ki volt ő? – (Ábrahám) – 73 ízben kerül elő az Úsz-ben.

7. Ki volt a hetedik? Hát olyan, aki csatázott már bőven. Aztán meg elszerezte másnak a feleségét. A férjét meg előre küldette a tűzvonalba. Csak egy jót tudok róla mondani. Mit? Azt, hogy tudott szép zsoltárokat írni és kemény bűnbánatot is tartani. S ez se semmi. Az elsőnek még irodalmi értéke is volt, s ezt az irodalmárokat, amilyen én is vagyok, nagyra becsülik. – (Dávid) – 59 ízben említi nevét az Úsz.

8. Egyik szövetséghez sem tartozott de azért bekezdült a krédóba. Gójt volt az istenadta. Nagyon furcsa fickó volt. Szerette megmosni a kezét. Olyankor is, amikor elrendelte a zsidók erőszakossága miatt valakinek a keresztre feszítését. Vajon ki volt ő? – (Pilátus) Nevével 55 ízben találkozunk.

9. Figyelitek az arányokat? Melyik arányt? Hát azt, hogy 8:0 a mi javunkra. A férfiakéra. Nők egyáltalában nem szerepelnek az Úsz. hírességei között. Kis szépséghibájuk a férfiaknak, hogy a nyolc férfiból három gyilkolással is foglalkozott, a negyedik meg csak feltartott kézzel imádkozott, hogy sikerüljön a tömeg-gyilkolászás, az ötödik meg őrizte a megkövezők ruháit, a hatodik, mivel börtönbe került, megkérdőjelezte, hogy Jézus-e az eljövendő vagy valaki másra, hatékonyabbra, olyan fogolykiváltó-félére várjunk, a hetedik meg csak levágta főpap szolgájának a fülét. Hát ez már így van. Ha valaki ki akarná iktatni az emberiség történetéből a verekedést, azt okvetlenül keresztre feszítjük vagy máglyán elégetjük, s ha véletlenül még a tanítványai közé is tartoznánk, akkor elárulnánk-megtagnánk, s tíz felé futnánk, amikor bajba kerül. Mert mi, férfiak, vagyunk a teremtés koronái. A nyolcadikat pedig csak meggyilkolták, de neki könnyű dolga volt. Csak másodlagosan volt emberfia, elsődlegesen Istenfia volt. A nők mit tudnak? Összesen csak gyereket szülni, meg emlőjükkel táplálni őket. Összesen csak ölelni tudnak De mi ez az öléshez képest? Az öléssel még hont foglalni is lehet. S erről írunk még Zalán futását is! Bár ma már csak azt érdemes elolvasni belőle, hogy miként öleli benne a daliás Etét a deli Hajna. Az öléssel pedig csak megtartanunk lehet egy nemzetet. Kitaláljuk tehát a mű-ölelést. Az is jó valamire, de hont, családot, az életet nem tartja meg. Csak bizserget a mű-ölelés. De nem bizsergetésre kaptuk a nőket, ők meg a férfiakat.

9. A kilencedik helyen végre szerepel egy nő. Jézus életéhez csupán csak annyi fűzi, hogy a Szentlélek termékenyíti meg őt. Áldott állapotának hatodik hónapjában meglátogatja a Keresztelő anyját, Erzsébetet.

Bethlehemben megszüli Jézust, menekül vele Egyiptomba, neveli Názáretben. Mindenek feletti a szerepe Jézus gyerekkorában. Ő volt az Anyukája, azaz a gyerek-Jézusnak a mindene. Aztán következik Jézus nyilvános működése, melynek során a kánai menyegzőn szól is Fiához: Nincs boruk. S Jézus válasza nehezen értelmezhető: Mi (közünk) nekem és neked, asszony? Kafarnaumban pedig elhangzik Jézus ajkán a szó. Ki az én anyám? Aki teszi az Isten akaratát, az az én anyám. Ezután már csak a keresztfáról szól hozzá tanítványa jelenlétében: Asszony, íme a fiad! De erről csak az tud, aki megírta evangéliumában ezt, a szinoptikusok semmit sem tudnak róla.– Vajon ki is lehetett ez a nő? – kérdezem. 26 ízben jelöli meg az Úsz valaki anyjának a nevét és még további 23 helyen szerepel nevének megjelölése nélkül, mint Jézus anyja. Összesen 49 ízben szerepel névvel vagy név nélkül – Mária.

10. Ki a következő? Megint egy férfi. Kérdezem tehát, hogy ki volt Jézus második legtöbbet emlegetett tanítványa? Segítségül annyit elárulok, hogy az illető a maga evangéliumában rendre mint a Jézustól szeretett tanítványáról számol be, de a többi evangélista nem tud erről. Azok nem észleltek ilyesmit. A nyomulókra pedig különösen dühösek is voltak. Ami most következő illetőnkre, a tizedikre is. – Ki volt ez a második tanítvány? – (János, Zebedeus és Szalóme fia) – Nevével 36 ízben találkozunk az Úsz-ben.

11. Most olyan férfi következik, aki nem tartozott a Tizenkettőhöz. Pálnak volt egy darabig a kísérője aztán elvált tőle. Cyprusi származású ember, és minden vagyonát lerakta Tizenkettő lába elé. Olyasmit tudott tehát csinálni, amit egyikünk sem tud. Jogosan jár neki ez a tizenegyedik hely – Ki volt ő? – Barnabás, akinek a neve – 28 ízben kerül elő az Úsz-ben.

12 és 13. Kettő között holtverseny van. Egyikük az Ószövetség egy nagy alakja, aki sok mindent csinált. Többek között 700 Baal-papot is megölet. – Ki volt ő? – Illés – akinek a neve – 27 ízben kerül elő az Úsz-ben.

A másik is az Ósz-hez tartozik. Egy bigámistához, aki valójában kvadrigámista volt, s így lett neki 12 fia és ki tudja mennyi lánya, de ezt csak Vincze Bori számítja ki. A 12 fiúból egyet nagyon nagyúrrá tettek testvérei azzal, hogy eladták rabszolgának. Egyébként a felvett nevééről – Izrael – nevezik el magukat is, országukat is, vallásukat is... a zsidók mind a mai napig. – Ki volt ő? – Hát Jákob, akinek inkább kapott neve: Izrael. Az ő neve is 27 ízben kerül elő az Úsz. lapjain.

14. Ennyi férfi, Jézust nem is számítva, tizenegy férfi után – végre megint egy nő következik. Ismét két megjelöléssel. 14 ízben az egyikkel és 11 ízben a másikkal: ő Márta lánytestvére, meg még testvére Lázárnak is, akit megsirat Jézus Ez a két megjelölésű (magdalai, betániai) nő végig kíséri Jézus egész nyilvános működését, amely idő alatt Máriának, Jézus anyjának a szerepe csak Kánára, Kafarnaumra és a kereszt alatti találkozásra szorítkozik, azaz csupán néhány Úsz-i helyre. Ezzel szemben Jézus bejárta a városokat s a falvakat, tanított, és hirdette az Isten országát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony (köztük ez a mi tizenegyedikünk is), akik vagyonukból gondoskodtak róla. A nő-tanítványok kétségtelen vezéralakja. Róla Jézus annyi dicséretet mond, hogy a férfi-tanítványait összesen nem magasztalja annyit, mint ezt az egyetlen nőt. Itt az 1:12 az arány. Ezúttal a nőknek a férfiak elleni versenyében. Egy nő ér annyit, mint tizenkét férfi – (Mária Magdolna) – Ki ez a nő? – Összesen 25 ízben kerül elő az Úsz-ben.

15. Melyik Jézusnak a harmadik tanítványa, aki a legtöbbet szerepel? Nagyon szegényletes a szerepe,

öngyilkóssal végzi be életét. Ki ő? – Hát ez Júdás, az iskárióti. – 24 ízben szerepel az Úsz-ben.

16. Jézus negyedik tanítványának apját Alfeusnak hívták. Az Úsz inkább az Úr testvéreinek mondja Alfeus fiát, pedig csak féltestvére volt Jézusnak. Az ősegyházban neki volt a legnagyobb szerepe. Ő volt a jeruzsálemi zsinat elnöke – Jézus halála után húsz évvel, és a zsidókereszténység meghatározó ereje, ahogy Pál pedig más nemzetek kereszténységének; főleg a görög anyanyelvűeknek volt meghatározó ereje. – Ki volt ő? – Jakab, Alfeus fia – 22 ízben fordul elő neve az Úsz-ben.

17. Jézus – rangsorunkban – ötödik tanítványának apját pedig Zebedeusnak hívták, anyját meg Szalóménak. Ez a tanítvány a bátyja volt Jánosnak, az evangelistának. – Ki volt ő? – Jakab volt az ő neve is – s e név 21 ízben kerül elő az Úsz-ben.

18. A tizenhetedik név megint őszövetség: Jakab apjáról van szó, aki pedig Ábrahámnak volt a fia. – Ki volt ő? (Izsák) – 20 ízben találjuk e nevet az Úsz-ben.

Folytathatnánk még e játékot tovább, de talán jobb, ha 18 név után abbahagyom. Annyit mondok még, hogy Ádámról 9 ízben történik említés, szegény Éváról meg csak 2 ízben. Meg is kapja mind a két ízben a magáét Páltól: Félek azonban, hogy a kígyó, amint álnokul rászedte Évát, a ti elméteket is megzavarja, és akkor vége Krisztushoz való őszinte ragaszkodásoknak. Ez az egyik hely. A másik pedig ez: A teremtésben is Ádám volt az első, Éva utána következett; Ádámot nem vezették félre, de az asszony hagyta, hogy félrevezessék, s bűnbe esett. Jobban járt volna szegény Éva, ha meg sem említik. Jézus egyikről sem mondott semmit sem. Ádám is, Éva is azok közé tartozott, akik előtte jöttek. Mi pedig, Testvéreim, csak tartozunk azok közé, akik már jézusutániak. Akiket még megemlíthetnék, azok is majdnem mind férfiak. De nem említem nevüket, mert nem érik el az alsó limitet, ami pedig: 20. Hármat kivéve, mert ők nők. S ezzel lesz teljes a játékunk, mert $18 + 3 = 21$, Kitaláljátok-e, hogy mi e három nő neve? Ez lesz az utolsó kérdése karácsonyi játékunknak.

19. Márta, Mária Magdolna lánytestvére – az egyik; 12 ízben szerepel a neve az Úsz-ben. Szolgáltta Jézust, s bosszankodott, hogy Mária nem segít neki, csak ül Jézus lábainál.

20. Erzsébet, a Keresztelőnek az anyja – a második. 9 ízben említi őt az Úsz.

21. Szalóme, két Jézus-tanítványnak anyja – a harmadik. Jézust Galileától kezdve kísérő nő-tanítvány, aki Máriával s a Mária Magdolnával együtt ott van húsvétvasárnap hajnalán, hogy bebalzsamozzák Jézus holttestét, és már nem találják a sírban. Ő is holtversenyben van Évával; aki már említettem.

Majd megmondom Vincze Borinak, hogyha véletlenül őt lánya lesz, akkor ezekből – Mária, Magdolna, Márta, Erzsébet, Szalóme – válogathat. Akár mind az ötöt választhatja. Benne van a nevük az Úsz-ben!!!

A karácsonyi játék után valamit még prédikálni is illenék. Miről? Nem miről, ha nem kiről! Arról, aki utána jön Jánosnak, aki csak vízzel keresztel: Mit mondjak róla? Azt, hogy Jézus sehogyan sem keresztelt. Nem csinált ilyen vallásos dolgokat. Egyet csinált csak. Meg is hagyta, hogy cselekedjünk mi is azt az ő emlékezetére.

Hátha meghagyta, akkor cselekedjünk, s hagyjuk abba a prédikálást. Amen

INTERNET

HÉT ÉS NYOLC

Talán sokunk emlékszik még a szocializmus hét csodájára. Anno ezen még mosolyogni is tudtunk. Emlékeztetül:

A szocializmus 7 csodája:

1. Mindenkinek volt munkája.
 2. Bár mindenkinek volt munkája, senki sem csinált semmit.
 3. Bár senki sem csinált semmit, a terv 100% fölött teljesült.
 4. Bár a terv 100% fölött teljesült, mégsem lehetett semmit kapni.
 5. Bár nem lehetett semmit kapni, mindenkinek megvolt mindene.
 6. Bár mindenkinek megvolt mindene, mégis mindenki lopott.
 7. Bár mindenki lopott, mégsem hiányzott soha semmi.
- Elérkezettnek tűnik az idő, hogy a liberalizmus csodáit is számba vegyük.

A liberalizmus 8 csodája:

1. Már alig van valakinek munkája.
2. Bár már alig akad, akinek van munkája, a gazdaság dübörög.
3. Bár a gazdaság dübörög, mégis egyre nő az államadósság.
4. Bár egyre nő az államadósság, egyre nagyobb a jólét.
5. Bár egyre nagyobb a jólét, mégis csak hitelből lehet megélni.
6. Bár csak hitelből lehet megélni, segélyre mindig van forrás.
7. Bár a segélyre mindig van forrás, mégis egyre többet lopnak.
8. Bár egyre többet lopnak, a bűnözés mégsem növekszik.

HUMOR

JÓCSELEKEDETEK

A milliomos meghal és erélyesen kopogtat a mennyország kapuján. Szent Péter kinyitja az ajtót és megkérdezi:

- Mit akarsz?
- Be akarok menni.
- Hohó, aztán voltak-e jócselekedeteid a Földön?
- Hogyne. Egyszer találkoztam egy koldussal és adtam neki tíz centet.
- Aztán?
- Aztán egy másik alkalommal egy másik koldusnak is adtam tíz centet.
- Hát még mi jót tettél?
- Pár év múlva még egy másik koldusnak is adtam tíz centet. Szent Péter jelenti a dolgot az Úrnak. Az Úr végighallgatja, aztán így szól:
- Add vissza neki a harminc centet és menjen a pokolba!

EMLÉKEZÉS EGY ÚJMISE (43.02.01) KEZDŐVERSÉRE:

*Én azonban nem akarok mással
dicsekedni, mint Urunk, Jézus Krisztus
keresztjével. Általa keresztre szegeztek
nekem a világot, és engem is a világnak,*

(Gal 6,14)